

Hvad Nævningeinstitutionen er og hvad den burde være.

Bemærkninger og Overvejelser af en Nævning.

Under ovenstaaende Titel har en fransk Forfatter, Henri Berr, skrevet en Afhandling i Septemberhæftet af »Revue Politique et Parlementaire«, som vel kan fortjene Paaagtning herhjemme, hvor vi stadig staar overfor Spørgsmaalet om Indførelse af en Retsreform, som bl. a. vil faa sin Farve ved Tilkaldelsen af Nævninger i a) Misgernings-sager, b) Sager, der rejse sig af politiske Lovovertrædelser, c) Sager angaaende Anvendelse af Straffelovens § 299, d) Sager, hvor legemlig Revselse maa antages at være forskyldt som Tillægsstraf, e) betingelsesvis i Sager, som ikke falder ind under de fornævnte Rubrikker, naar Straf-arbejde eller Fortabelse af Embede, Bestilling eller Valgret maa antages at være forskyldt, f) betingelsesvis i Sager om Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest eller for uforskyldt Udstaaelse af Straf m. m. (Se det sidste Regeringsforslag § 665).

Særlig Interesse maa Afhandlingen siges at have, fordi den fremkommer ikke fra en Forfatter, der rent theoretisk beskæftiger sig med det saa stærkt omdebatterede Spørgsmaal om Nævningernes Nytte, men fra en Person, der som Nævning har staaet midt i Arbejdet og derfor kan udtale sig med den praktiske Erfarings Vægt, og som paa Forhaand i sin Egenskab af Nævning maa antages at ville

stille sig ikke køligt, overlegent, men interesseret og sympathetisk overfor Institutionen. En kort Redegørelse for Afhandlingens Hovedindhold vil formentlig interessere danske Læsere.

Forfatteren begynder med at omtale de meget blandede Følelser, hvormed han første Gang modtog Tilsigelse til at møde i Egenskab af Nævning: Overraskelse, — thi det drejer sig om noget nyt og ukendt, — Ærgrelse, — thi Arbejdet vilde foraarsage Tilsidesættelse af egne Forretninger, — Ængstelse, — thi her var Tale om et Ansvar, til hvilket den fornødne Forberedelse manglede, — og Tilfredsstillelse, — thi det Ukendte har ogsaa sin Tiltrækning! Han erklærer, at den Følelse, som efterhaanden i Løbet af Sessionen («Thinget»), beherskede ham, var en reel Interesse, — der stadig blev mere levende og til Slutning næsten var lidenskabelig, — for alt hvad han saa, hørte og iagttog under sin Virksomhed i Domhuset.

Denne Følelse var efter Forfatterens Mening ogsaa den almindelige mellem Nævningerne. I Begyndelsen beklagede de sig over Ulejligheden, men senere blev de ivrige, og Antallet voxede efterhaanden paa de Nævninger, der, fordi Loddet ikke traf dem, gjorde Brug af den Tribune, der er forbeholdt Nævninger, som ikke ere i Funktion. Samtalerne i den Sal, hvor Nævningerne samles inden Retsforhandlingen, og hvor senere 12*) af dem skal træffe Afgørelsen uden at have Forbindelse med Omverdenen, hvor de skal skrive det »Ja«, som kan bevirke, at et Hoved falder, eller det »Nej«, som aabner Fængslets Udgangsdør, blev for hver Dag, der gik, mere livlige. Isen var brudt, disse Personer, som i Begyndelsen ikke bekymrede sig om hverandre, var komne i Forbindelse, havde grupperet sig og gav sig med voxende Iver til at drøfte Kendsgjerninger, Domme, undertiden endog Theorier. Mellem flere af dem var der knyttet et Baand, og det fejler ikke, at mange af

*) Jfr. Regeringsforslaget § 94.

dem, naar de vendte tilbage til deres sædvanlige Beskæftigelse, savnede noget.

Forfatteren undersøger Grundene til den Tiltrækning, som Assiseretten («Landsretten») udøver. Der er noget besnærende ved at følge Dramaets Gang, se det leve op i den Anklagedes og Vidnernes Forklaringer, Forhøret og Sagførernes Foredrag, indtil det Tidspunkt kommer, da Nævningerne skulle udtale det afgørende Ord, som bliver Slutstenen i Bygningen. Nævningerne føler det samme som Tilhørerne, der tildels kommer for at nyde lignende Glæder, som de har af at læse deres Feuilletonroman, men de føler yderligere en kildrende Tilfredsstillelse ved at vide, at det er dem, der skal sige det sidste Ord. Nogen Forfængelighed kan vel ogsaa komme med i Spillet, — det er interessant at lægge Mærke til den grundforskellige Maade, hvorpaa Nævningerne aflægge Eden*), — men hos Hovedparten af Nævningerne er den Følelse, der efterhaanden faar Overtaget, Følelsen af at varetage et vigtigt og nyttigt Hverv, bære et menneskeligt og socialt Ansvar som, hvor tungt det end kan være, dog har noget tilfredsstillende ved sig, noget, hvoraf man kan være stolt.

Forfatteren er, siger han, ikke bange for at give sit Besyv med angaaende Spørgsmaalet om Nævningernes Nytte, selv om man vil bebrejde ham, at han ikke ved sine Iagttagelser har opdaget nyt Land. Spørgsmaalet fortjener Belysning fra alle Sider, navnlig paa Grund af den stadig voxende Kriminalitet, ganske særlig i Voldssager. I Tyverisager er Tallene omtrent de samme Aar for Aar, men Bedragerisagerens Antal voxer. Og Tilbagefaldsforbrydelserne, hvis Antal var sunket efter Indførelsen af betinget Domfældelse, er pludselig atter stegne i Antal. Dette viser, at de bestaaende Institutioner til Bekæmpelse af Forbrydelser ikke slaa til. Men Grunden ligger endnu dybere. Der foreligger ganske sikkert en Krise i den of-

*) Jfr. Regeringsforslaget § 829.

fentlige Moral, hvis Aarsager er mangfoldige, og som Justitsvæsenet maaske ikke tilstrækkelig methodisk og energisk søger at raade Bod paa. Her spiller Spørgsmaalet om Domsmagtens Organisation ind, og derfor er det af Vigtighed at se, hvad Juryen er, og hvad den burde være.

Forfatteren kritiserer derefter det teatrale Apparatus som sættes i Scene ved Assiseretten i Frankrig, den stadige Appel til Nævningernes moralske Overbevisning, den Række Ceremonier, der endnu ere i Brug og som oprindeligt have haft en mystisk Betydning, men er udartede til nu kun at være tomme, barnagtige Formalismer. Den røde Kaabe forhindrer ikke Assessorerne i af og til at døse under Forhandlingerne, Formlerne mumles frem, Vidnernes Arme sænkes eller løftes paa Betjentens Vink med mekanisk Regelmæssighed. Og Dørvogteren i sin sorte Kappe læser sin Avis, naar han ikke netop er i Funktion. Der kommer ved hele dette Apparat en stødende Mangel paa Oprigtighed ind i Rettens Arbejde, noget i Retning af et Skuespil. Men Skuespillet har sit Publikum bestaaende af Folk, der for én Gangs Skyld ville se Assiseretten, af Nævningernes Paarørende, af Stamgæster, gamle Herrer og smukke Damer, hvis mere eller mindre sygelige Nysgerrighed, hvis halvt ængstelige, halvt tilfredse Miner kun kunne frembringe et pinligt Indtryk, og saa længere tilbage den Anklagedes Kammerater, uhyggelige eller uværdige Tilskuere, som opfriske tidligere Erindringer eller øve sig i deres fremtidige Rolle. Skuespillets Pomp tiltrækker dette Publikum, men Publikum reagerer snart ved direkte Ytringer, snart ved mindre tydelige Tilkendegivelser og i hvert Fald ved sin blotte Nærværelse paa Hovedpersonerne i Skuespillet. Baade Rettens Formand, Anklager og Forsvarer kunne ved denne Indflydelse paavirkes til at gaa ud af deres egentlige Rolle, navnlig Forsvareren forsmaar sjældent at paakalde Auditoriets Sympathi for den Anklagede selv ved mindre tiltalende oratoriske Vendinger, og Publikum stiver ham af.

Saaledes er altsaa den Atmosfære, i hvilken Juryen skal forberedes til sit Hverv. Der lægges Vægt mere paa, hvad der kan tale til Følelsen, end hvad der kun kan naas gjennem den forstandsmæssige, rolige og omhyggelige Vurdering i Arbejdet for at finde Sandheden. Men er Juryen istand til, saaledes som den er organiseret, at yde Modvægt mod denne alt for stærke Fremhævelse af Følelsesmomentet, eller er Forholdet ikke det, at Juryen overhovedet kun kan dømme efter sit »Indtryk«, og at den ved denne saa at sige medfødte Fejl yderligere forøger Svaghederne ved den alt for theatralske Procedure?

Forfatteren anser det for givet, at Juryen altid søger at være retfærdig og altid tager sit Hverv alvorligt. Men dette Hverv, hvortil den ikke har nogen Fordannelse, er i sig selv overordentlig vanskeligt. Maaske er Juryen paa det rene med Vanskeligheden, maaske ikke, det er umuligt at sige, hvilken af disse Eventualiteter, der er den farligste.

Selv i de mindst udviklede Sager kan det være særdeles svært at komme paa det rene med, hvorledes Sagens Omstændigheder i Virkeligheden forholder sig. Den sigtede nægter næsten altid og fortæller mere eller mindre sandsynlige Historier, som kunne bidrage til hans Frifindelse eller i hvert Fald indeholde formildende Omstændigheder. Vidnerne ere ofte partiske enten for Tiltalte eller imod ham, eller de er ængstelige eller mangle Iagttagelsesæвне og Hukommelse, eller de have Lyst til at spille en Rolle og indlade sig paa at forklare mere, end de i Virkeligheden véd. Ikke blot kunne de enkelte Udsagn fra forskellige Personer være i Modstrid med hverandre, men undertiden kunne den enkelte Persons forskellige Udsagn være indbyrdes afvigende. De mindst paalidelige Udsagn, de som er mest forandrede paa Grund af den Tid, der er hengaaet siden Iagttagelsen — og det er jævnlig en 3-4 Maaneder her er Tale om —, Vidnesbyrd, som ofte gøre Indtryk af at være lærte udenad, det er maaske dem, der gøre det stærkeste Indtryk.

Men selv forudsat, at Faktum foreligger klart oplyst f. Ex. ved egen Tilstaaelse, er Juryens Hverv ingenlunde let. Vi staa saa overfor Spørgsmaalet, Ansvarligheden. Domstolen skal beskytte Samfundet. Straffen skal hjælpe til at undertrykke den Samfundsfare, for hvilken den foreliggende Forbrydelse er Udtrykket. Men det Spørgsmaal, om den enkelte Tiltalte i sig selv betegner en saadan Fare eller i hvilken Grad, er meget vanskeligt og forudsætter Kjendskab baade til den almindelige Psykologi og den pathologiske Psykologi. Heller ikke er den enkeltes Forbrydelse et isoleret Fænomen, den staar i større eller mindre Grad i Forbindelse med sygelige Tilstande i Samfundslegemet og kræver til sin Bedømmelse sociologiske Forudsætninger. Er nu Juryen efter sin hele Sammensætning tilstrækkelig forberedt til sit vanskelige Hverv?

I Frankrig er det herskende Element blandt Nævningerne de smaa Næringsdrivende. (Det er noget særligt for Frankrig, at »Arbejdere« ere udelukkede fra at blive Nævninger, og at der ikke gives Diæter til Nævningerne).

Man tør vel herefter ikke paaregne en særligt højt kultiveret Intelligens. Men dertil kommer Spørgsmaalet, om de paagældende ved deres Livsførelse eller deres sædvanlige Beskæftigelse ere uddannede til flere Timer itræk, undertiden fra Kl. 12 Middag til Kl. 7—8 Eftermiddag, og det maaske flere Dage efter hverandre, at vedligeholde en anspændt Opmærksomhed. Det kan være svært nok ikke blot at forstaa, men blot at paahøre en endog kun lidet indviklet Retssag uden at trættes, naar man da ikke særlig har uddannet sin Opmærksomhed i saa Henseende. Nævningerne have Ret til at gøre Notater, men benytter sig næsten aldrig af denne Ret. Og nu det vanskelige Tilregnelighedsspørgsmaal, hvordan er de forberedte til at tage Stilling hertil? I Almindelighed have de slet ingen Forstaaelse deraf eller blive overhovedet ikke opmærksomme derpaa.

Efter Oplæsningen af en sjælden klar Lægeerklæring,

der betegnede den Tiltalte som lidende af »moral insanity« som Følge af Degeneration, og endte med at udtale en Beklagelse af, at der ikke eksisterede Kriminalasyler, hørte Forfatteren en Nævning udtale: »Denne Mand er altsaa uskyldig, fordi hans Forældre var Sødskendebørn!« Man har talt om, at der i Almindelighed blandt Nævningerne findes en eller anden udpræget Personlighed, som let bliver de andres Fører; ja saadanne findes, der er dør som andensteds Handelsrejsende, som véd alt, som forstaar at »placere« deres Varer eller deres Mening. Men forøvrigt have de allerfleste Nævninger strax deres personlige Mening færdig, naar Overvejelserne skulle til at begynde. Rets-sagens Karakter, den anklagedes eller Ofrets Udseende bestemmer deres Dom. Juryen har Mistillid baade til Retsformanden, til Anklageren og til Defensor. Det gælder om at vinde den, og der anvendes i dette Øjemed alle Slags Finesser, som ikke alle ere »syede med hvid Traad«. Det gjælder for Advokaterne om at faa Nævningerne til at blive paa det rene med Tendenser, som de have, eller som Advokaterne nok saa ofte suggererer dem til at tro, at de have. Derfor hedder det: »Den parisiske Jury er human, den domfælder ikke i et Tilfælde som det foreliggende o. s. v.«

Nævningen bliver i de fleste Tilfælde slaaet af et enkelt Moment eller af flere Kendsgjæringer, der ligesom fremtræder i Relief paa Baggrund af Sagens øvrige Omstændigheder. Han ser ikke paa mindre fremtrædende Enkeltheder, indlader sig ikke paa at finde ud af de komplicerede Forhold eller paa at trænge ind i de Anklagedes Sjæleliv. Han venter i Almindelighed ganske passivt paa at faa sit Indtryk af Sagen. Kun sjældent indlader han sig paa at stille Spørgsmaal*). Ofte er han ikke istand dertil, ofte uvant med at tale, eller han er bange for Publikum, Retsformanden eller sine Kolleger. Naar Spørgs-

*) Ret hertil indrømmes ogsaa i det danske Forslag (§ 831).

maal stilles, ere de ofte ubehjælpsomt affattede og blive ikke vel optagne. En Dag, da en Nævning havde stillet forskellige, iøvrigt særdeles fornuftige Spørgsmaal, hørte Forfatteren en anden Nævning mumle: »Hvorfor vil han blande sig i det? Det kommer jo ikke ham ved!«

I Mangel af objektive Overvejelser vil det afgørende Indtryk jævnlig fremkomme under Paavirkning af Fordomme eller, ganske ubevidst, af personlig Interesse. Naar man kjender Omstændighederne ved en bestemt Retssag, kan man ofte med temmelig stor Sikkerhed forudsige, hvad Nævningernes Kendelse vil gaa ud paa. Man kender Juryens Stilling overfor Skinsygedramaer. Det paastaas, at den er mere overbærende mod den Ægteemand, der stikker Elskeren ned, end mod den Kvinde, der kaster Vitriol i Ansigtet paa sin Medbejlerske. Lad os gaa ud fra, at det er en Bagvadskelse, og at den er lige overbærende mod Mænd og Kvinder, der se rødt. En Ting er sikker: Juryen tænker ikke over, hvorvidt ikke disse stadige Frifindelser ere ligesaa mange Opmuntringer til fornærmede Ægtefæller om at hævne sig. Det er i Virkeligheden Lynchjustitsen, som Nævningerne i dette Tilfælde skærme med deres Autoritet. Til Gjengjæld ere Nævningerne haarde mod Tyve og Drabsmænd. Disse Forbrydere have bestjaalet eller dræbt en Nabo, de true ogsaa Nævningernes egen Sikkerhed! Det gør Indtryk. Her maa statueres et Exempel.

I mange Tilfælde — hvis Sagen har dramatiske Momenter, hvis Publikum ved »Bevægelse«, »Mumlen«, Bifald eller blot ved dyb Opmærksomhed eller Stilhed giver sine Følelser Udslag, danner der sig mellem Nævninger og Tilhørere en næsten uimodstaaelig Vexelvirkning. I denne Sal have Nævningerne Slægtninge og Venner og ofte modtage de ikke blot Indtrykket af en opstaaet Stemning, de opsøge det. Loven forbyder dem at have Forbindelse med nogen, og Defensor kan paaberaabe sig den Omstændighed, at der er vexlet nogle Ord mellem en Nævning og en

Tilstedeværende, som Grund til at fordre den afsagte Dom omstødt. Men ikke destomindre er der en stadig Forbindelse mellem Nævningerne og Publikum, forsaavidt som Nævningernes hele Sindstilstand er en saadan, at den ikke kan undgaa den offentlige Menings smittende Indflydelse. Og hvad skal man sige, naar Sagen staar paa i flere Dage, og naar Aviserne give sig til at drøfte den. — Det anførte gælder ikke blot Pariserjuryen, men ogsaa Juryerne i Provindserne. Noget spiller hver enkelt Egnis Sæd og Skik ind. Gennemgaaende viser det sig dog, at der tages forholdsvis mildt paa Voldsforbrydelser, men at Forbrydelser mod Ejendomsretten straffes ubønhørligt.

Naar nu det Øjeblik kommer, da Juryen trækker sig tilbage for at overveje, gør den da et alvorligt Forsøg paa virkelig at diskutere det foreliggende Spørgsmaal? I Almindelighed ikke. Dens Ordfører, som vælges ved Lodtrækning*), er jævnlig heller ikke i Stand til at lede en Diskussion. De »intelligente«, som mulig er med blandt Nævningerne, har man jævnlig ikke rigtig Tillid til, de gøre saa mange Bemærkninger og Sondringer, som bringer de erhvervede »Indtryks« Klarhed til at tormørkes. Der opstaar derhos en ny Vanskelighed. Juryen vil gerne have Indflydelse paa den Straf, der kan blive Tale om, hvis den Tiltalte dømmes. Ganske vist indskærper Loven, at Juryen udelukkende skal beskæftige sig med Skyldspørgsmaalet, og Dommerne have et vist Spillerum ved Fastsættelsen af Straffen for den, som Juryen har erklæret skyldig. Men Juryen ønsker, at dens Indflydelse strækker sig saa vidt som muligt. Naar den derfor frygter, at Retten vil gaa strengt frem, indrømmer den formildende Omstændigheder, ofte i højere Grad end berettiget. Eller den frifinder rent og kort. Derfor kan følgende Forhold komme til at foreligge: Der rettes det Spørgsmaal til Juryen: »Har

*) Efter det danske Forslag vælge Nævningerne selv deres Ordfører (§ 831), som leder Nævningernes Forhandlinger (§ 858).

Tiltalte slaaet N. N.« Hvis nu Offeret ikke interesserer Nævningerne, medens de derimod have Sympathi for den Tiltalte, saa svare de, — selv om de Slag, N. N. har faaet, have medført Døden, — »Nej«. Nej, dette Offer; som er død, af N. N.'s Slag, er ikke bleven slaaet! Dette ganske meningsløse Svar opstaar af Frygt for Dommernes Bestemmers Rækkevidde. Maaske vil Retten ikke nedsætte Straffen til Minimum, maaske vil den ikke anvende betinget Dom! Ganske vist har Juryen Ret til at tilkalde Retsformanden, medens den overvejer. Principielt kun for at udbede sig Oplysninger om Betydningen af de stillede Spørgsmaal o. lign.*), men den spørger faktisk om den eventuelle Straf, faar undertiden endog et halvt Løfte om Anvendelse af betinget Dom. Dette er naturligvis ikke korrekt, og i Almindelighed foretrækker Juryen ogsaa at svare uden forudgaaet Konference med Rettens Formand. Men denne Afbrydelse i Kontinuiteten mellem Juryens og Rettens Roller er upraktisk og uheldig og fører ofte til urimelige Konsekvenser.

De foranførte Bemærkninger ere formentlig den interessanteste Del af den paagjældende Afhandling. De indeholder en Række ikke særlig flatterende Iagttagelser angaaende Nævningeinstitutionen, som i meget falder sammen med Prof., Dr. Hans Gross's Kritik angaaende Nævningeinstitutionens Virksomhed paa tysk Retsomraade, og om hvis Rigtighed der neppe kan være nogen berettiget Tvivl. De anførte Betragtninger kunne nok fremkalde nogen Betænkelse ved det Brud med det herhjemme bestaaende System, som Retsreformen vil medføre. Som det vil fremgaa af det nedenanførte, vil Forfatteren dog ikke anbefale en Afskaffelse af Lægdømmeinstitutionen, men tager Ordet for Anvendelse af Meddomsmænd i Stedet for egentlige Nævninger. Han har, siger han, bestræbt sig for at kontrollere sine egne Indtryk ved Samtaler med andre; det er

*) Jfr. dansk Forslag § 861.

givet, at Juryinstitutionen har strenge Modstandere og brændende Forsvarere. Hvor den engang er indført, kan den ikke paany afskaffes, thi den betragtes som en Erobring for Demokratiet, uagtet enkelte ville hævde, at den i Virkeligheden virker anti-demokratisk. Den har i hvert Fald det Fortrin at bringe et Moment af Friskhed ind i det embedsmæssige Apparat, og er derved egnet til at lade Dommeren føle sit Hvervs hele Betydning, Storhed og Vanskelighed. Selv om man jævnlig ser Retsformænd og Anklagere, der lægge mere Vægt paa at faa Sandheden frem, end paa at gennemføre Straffesagen, er det dog utvivlsomt, at Juryen kan virke som en Slags offentlig Samvittighed, at den kan give nyttige Vink om Beskaffenheden af det Samfundslag, det gælder at bedømme, og at den abstrakte Lovregel levendegøres ved Berøring med Mennesker, der staa midt i Livet, som det leves. Men dernæst er Juryinstitutionen lige saa vel som den almindelige Værnepligt en meget lærerig Skole, et virksomt Middel til national Opdragelse. Nævningen bliver Vidne til megen menneskelig Elendighed, kommer til at tænke over Aarsagerne hertil og Midlerne derimod og tvinges ind paa selv at være med i Arbejdet for at oprejse de faldne, disse Ofre for nedarvet Sygelighed, daarlig Opdragelse, uheldige Exempler, øjeblikkelige Forvildelser, Ofre for Skæbnen og Uheldet, — Piger paa 15 Aar, som ere nedsunkne i den dybeste Usædelighed, Personer hærgede af Alkoholmisbrug eller Spillelidenskab, allesammen levende Udtryk for uheldigt ordnede Samfundsforhold!

Altsaa Nævningeinstitutionen er behæftet med alvorlige Fejl, samtidig med at den frembyder virkelige Fortrin.

Det gælder om at raadé Bod paa Manglerne og udvikle Fortrinene. Først og fremmest maa Assiserettens Karakter ændres. En ædruelig Alvor bør træde i Stedet for den teatralske Iscenesættelse. Den offentlige Anklager bør træde mere i Forgrunden, saaledes at Retsformanden mere end hidtil kan overtage den Stilling, som naturlig

tilkommer ham: at være den upartiske Dommer mellem Anklagens og Forsvarets modstaaende Interesser. Retsformanden bør derfor ikke lede Forhøret eller Bevisførelsen, men overlade dette til Anklageren *) og kun af og til gribe ind ved at stille enkelte Spørgsmaal og nærmere fastslaa Enkeltheder af Betydning **). Naar Anklagerens Stilling bliver saaledes, behøves ikke nogen lang Fremstilling, men kun et kort Foredrag fra hans Side, inden Forsvareren faar Ordet.

Denne Retsformand, som ene og alene skal virke til den virkelige Sandheds Oplysning, burde derhos have som Bisiddere (Assessorer) ikke to ***) passive og undertiden søvnige Dommere, men selve Jurymedlemmerne; disse, der som han selv, ved passende Spørgsmaal kunne bidrage til Sandhedens Oplysning, ere hans naturlige Medarbejdere, han er deres Formand ex officio. Lægdommere og Fagdommere bør arbejde sammen. Den umiddelbare Retfærdighed og Loven maa ikke blive fremmede for hinanden.

Forfatterens nærmere Udvikling af, hvorledes han tænker sig Forholdene ordnede, er ret svævende og har nærmest Interesse for franske Læsere. Det skal kun fremhæves, at han mener, at det under Hensyn til de udviklede Spørgsmaal, Nævningerne kunne faa at løse, vilde være heldigt, om der udkrævedes visse nærmere Kvalifikationer for at blive Nævning, og at man bestræbte sig for saavidt muligt at faa alle de forskellige Befolkningsklasser repræsenterede i Juryen, samtidig med at man forlod det nuværende System med Grundlister, Aarslister etc., som volde megen Besvær uden tilsvarende Udbytte. Forfatterens egne Forslag: Halvdelen af Nævningerne vælges i lokale Kredse af det almindelige Vælgerkorps, Halvdelen af en nærmere betegnet Kommission, ere dog maaske nok saa vanskelige

*) Se Regeringsforslaget § 835: Anklageren afhører de af ham fremstillede Vidnor.

***) = § 836.

****) = § 6.

at gennemføre med Held. Interessant er det, at han tager kraftigt til Orde for Meddomsmandsinstitutionen, som jo med Held er indført i Norge i de Sager, hvor Tilkaldelse af egentlige Nævninger ikke udkræves, og at han udtrykkelig fremhæver, at denne Meddomsmandsinstitution burde indføres i saadanne Sager, hvorhos han for sit Vedkommende samtidig holder paa, at Meddomsmændene helt skulle afløse Nævningerne i egentlig Forstand.

C. E. Cold.
